

Petőfi Sándor:

AZ UTÓSÓ EMBER

Mi az fölöttem? ég vagy sírbolt?
Igen, sírbolt, amelyben a föld,
Ez óriás koporsó fekszik.
És ott fejem fölött az a fény
A nap? vagy a sírbolti lámpa?
Igen, sírbolti lámpa, melynek
Bágyadtan pislogó sugára
Sötétségét a síri éjnek
Halvány piros-sárgára festi.
S mily hallgatás!... de, hah, mi zendül
A némaságnak közepette?
Madárszó vagy leánydal? Oh nem!
A férgek rágják a koporsó
Behunyt szemű, hideg lakóit.
Igen, behunyvák a szemek mind,
Melyekben egykor szerelemnek
S gyűlölségnek szikrája lángolt,
S amelyekből oly undorítón
Nézett ki, mint a kéjleányok
A bordélyházak ablakából,
A gőg, irígység, elbizottság,
A megvetés, alázatosság.
Behunyvák a szemek, s hideg már
A szív, e kis pokol, amely száz
Meg száz ördögnek volt tanyája,
Hol a bűnök máglyája égett
Kihamvadatlan lángolással.
Hanem már mindeneknek vége.
Alszik már a becsületorzás,
Barát- s honárulás, s egyéb szörny,
S amely őket nyomban követte,
A lelkiösmeret marása...
De ez nagyon régen halt már meg,
Az újabb kornak nemzedéke
Ismerte ezt csupán hiréből.-
Mindennek vége. Minden alszik.
Becsukva a szem. Hűlve a szív.

Csak én magam vagyok még élő
A sírbolt roppant üregében,
S tűnődöm, egy vendégre várván,
A késedelmező halálra.
Halál, mért nem jössz? félsz talán, hogy
Megbirkozom veled s legyőzlek?
Ne félj, nem az vagyok, ki voltam,
Ki egykor vakmerő kebellet
Dacoltam sorssal és világgal.
Bátran jöhetsz. Meg nem támadlak.
Hagyom magam. Erőtelen hang
Leszek. Te szélvész légy. Sodorj el.